

Від зубного техніка в лідери проекту «Сильне покоління»

Сергій Шпак, студент-богослов четвертого курсу Українського Адвентистського Теологічного Інституту. Народився в містечку Костопіль, має дві сестри: молодшу та старшу. «Я в тата один син», – розповідає Сергій. Друзі кажуть про нього, що він Гугл, Вікіпедія та просто хороша, позитивна людина. Він є прикладом того, як маленький хлопчик стає сильним лідером в служінні для Бога.

«Для мене адвентизм – це не просто віра, це історія мого роду»

Ще в дитинстві Сергій почав проявляти свої лідерські здібності. «Це були 90-ті роки, роки євангелізації, і я вирішив, що треба створювати церкви, треба проявляти місійний дух, тому я почав збирати батьків, сестру і їм проповідував, тоді я був в першому або другому класі.» Зазвичай він брав якийсь адвентистський журнал (на кшталт «Ознаки часу»), читав звідти статтю та молився, ось так проводячи свої малі, але важливі Богослужіння. Мала група збільшувалась, Сергій почав запрошувати своїх друзів, а з часом служіння почали відвідувати не адвентисти, тому роль проведення служіння на себе взяли його батьки, але Сергій завжди мав своїх декілька хвилин, щоб послужити з кафедри людям – «в дитячі роки то була швидше як гра, коли ми приходили і проводили служіння як дорослі, нам приємно через те що ми відчували, що можемо провести служіння – батькам приємно що їхні діти служать Богові».

З дитинства Сергій відвідував адвентистську церкву, навіть його прабабуся була адвентисткою, її тато також був адвентистом. Ось так із покоління в покоління передавалась вістка Божа. «Для мене адвентизм – це не просто віра, це історія мого роду», – каже Сергій.

Сімнадцять років, переломний момент

Час йшов, а разом з ним й дорослішав Сергій, завжди позитивний та завжди веселий, він почав вже менше цікавитися церквою, піднесений дух став пропадати. Нові друзі та захоплення заповнили практично весь час Сергія: «Мені придбали комп'ютер, я навчився грати в різні ігри, їх було чимало (Counter-strike, Medal of Honor, Red Alert, FIFA тощо) і вони забирали багато мого вільного часу, тому я не дуже любляв ходити до церкви. На ранкові служіння я, звісно, ходив, а от ввечері міг схитрувати й піти з другом в комп'ютерний клуб. Інколи доводилось й обманювати, ми з другом професійно могли когось розвести так, що ніхто навіть не розумів, що ми їх дуримо».

Але в сімнадцять років Сергій став молодіжним керівником й починав використовувати свої таланти на користь молоді – «на той час з Божою допомогою, мені вдалося згуртувати не тільки місцеву молодь, а й навколо згуртовувалась молодь з інших громад, що сприяло гарній дружбі, пізніше і весіллям, а також місійній роботі. Ми дуже гарно проводили час, розповсюджували християнську літературу. Кожну неділю в нас були молодіжки, серед тижня збиралась мала група. Ось так досить fajно проходила молодість в моєму місті».

«Ця робота занадто нудна»

Після закінчення школи Сергій вирішив стати зубним техніком. «Коли я закінчував школу, мене питали, ким я хочу бути, чим хочу в житті далі займатись. А я взагалі був далекий від дорослого життя, від того, що треба щось робити, якимось реалізовуватись в житті. Я людина котра любить спілкуватися з іншими людьми – екстраверт. Зубні техніки класні люди, але крім своїх 2-3 колег нікого більше не бачать. І це мене бентежило». Хлопець мріяв стати істориком, але коли хтось йому сказав, що в нього нічого не вийде, він навіть не спробував подати документи на історичний факультет. Все-таки вивчившись на зубного техника, ставши лікарем, Сергій не працював по професії. «Ця робота занадто нудна», вважає хлопець, тому далі він працював на різних роботах, коротко кажучи, був різноробочим. Одним з цікавих занять Сергія було встановлення надгробних плит. Певний час хлопець з батьком возили людей та торгували на базарі різними речами для домашнього побуту. І так тривало до того моменту, поки його не запросили на навчання та служіння.

Цінний досвід заклику на служіння

Постійні запрошення пастора не заохочували молодого юнака цілковито присвятити своє життя Господу. Вести служіння в церкві йому подобалось, а ось бути служителем – це вже зовсім інша річ. «В цій професії потрібно постійно працювати з людьми, які вважають себе правими в усьому; в людей існує стереотипне мислення, що пастор має бути святим. Це мені не подобалось. Про те що служитель хороший, завжди говорять як про покійника, коли його вже переводять на інше місце служіння, можливо щоб не загордився». – розказує Сергій

В той час пастором церкви був Микола Демчина, який протягом довгого часу запрошував юнака на служіння, але все було марно. Та згодом пастор Кулініч Леонід, який знав Сергія з дитинства, переконав його. Тоді Сергій зрозумів, що грому та блискавки з неба не буде, а ніжний та тихий заклик Бога і є тим цінним досвідом запрошення на служіння. «Я молився, постійно молився, щоб Бог мною керував і тільки потім до мене дійшло, що Бог постійно говорить до мене через людей. Я чекав що щось має

трапитися надзвичайне, а виходить, все настільки просто.»

Закінчивши місіонерську школу в Чернівцях, Сергій стає місіонером на своїй рідній Рівненщині. Так тривало близько двох років, після чого хлопець вступив на навчання в Український Адвентистський Теологічний Інститут.

Проект «Сильне покоління»

«Сильне покоління» – це проект, в якому бере участь молодь віком від 16 до 30 років. В обране місто України приїжджає команда з 12 чоловік на чолі з лідером групи, де проводять різні благодійні соціальні заходи.

«Я почув про цей проект в 2012 році. На зліт «Силою одного» приїхав місіонер з Аргентини, який і розказав про такий захід. Я відразу ж загорівся бажанням брати участь в чомусь подібному. Спочатку я потрапив на «Сильне покоління» в якості учасника команди, а потім став лідером групи – це була одна із мрій яку мені вселив той місіонер. Щоб бути на цьому проекті лідером, потрібне бажання служити Богові і людям, володіти організаторськими здібностями, відчувати людей які в тебе в команді, і робити так, щоб вони отримували комфорт від перебування на проекті».

Кожного року Сергій бере участь у цьому проекті і кожного разу з'являються нові досвіди з Богом, про які варто говорити.

Так, одного разу, в Херсоні, чекаючи на автобусній зупинці, молоді люди співали пісні під гітару. В цей час до них підійшла жінка, яка розповіла, що йшла покінчити з життям. Християнські пісні настільки розчулили нещасну, що вона передумала робити свій страшний вчинок.

«Ось так, через такі незрозумілі для нас ситуації Бог робить неймовірні чудеса, показуючи нам, що ми можемо служити людям будь-де, навіть на звичайній автобусній зупинці», – говорить хлопець.

Сергій не став зубним техніком або істориком, але довіривши своє життя Богу, він зміг знайти своє покликання. Бо Бог промовляє і раз, і два рази, та людина не бачить того (Йов 33:14) – «це була не одна людина, і протягом тривалого часу, десятиліття точно. Тому зараз я впевнений що я на правильному шляху»!

Автор: Анжеліка Ювженко

Джерело: ugi.edu.ua